

voimistelu vähimpää mieliala-
tani. Voimistelutunneilla ja sit-
temmin voimisteluseuroissa me
tanssimme ja sanon teille, että se
tanssiminen maksoi väkään. Run-
niimme oli puidas, luonnollisesti
kehittyneet, pukimme löysä,
yksinkertainen ja mieleemme ilos-
tui hypystä: se jaksot innostua
ja tulistua teeskentelemättä.

Entäs pirileikit alkosalla! An-
rinkohon asti nostakaamme päät
oli kuin veressämmet.

Kuinka kaikki muuttuikaan tu-
ruani tänne. Suomi-ikävän aja-
mana menin toverieni kanssa
täällä katsomaan tansseja. Ajat-
telin riemuuni: nyt varmaan-
kin pääsen nuorien ja reippaiden
ihmisten joukkoon. Varsin hy-
vin muistan sen lamauttavan vai-
kutuksen, minkä sain niistä ja
monista muista tanssiaisista sen
jälkeen. Nyrpeällä mielellä pää-
tin pysyä sieltä poissa, mutta
vilkasta ihmistä vetää luonto vä-
kisten nuorten joukkoon ja olen-
han sitten tanssinutkin teidän
raukanne, mutta tyytyväinen
ei ole koskaan ollut. Persoonal-
isesti olen haukkunut useita
tanssimisestanne, mutta useat
vuodet näissä oloissa ovat jo o-
pettaneet minulle, että tanssiais-
tanne huonous ei olekaan ihan
teidän oma syyne. Ala-arvoiset
tanssiaisit ovat heikkeen ja run-
niillisen väsymyksen seurauksia
ja siis sairaloisuutta.

Teistä ei yksikään ole suanut
vastaavaa hyötyä tanssimisesta
verrattuna siihen ajan ja elämän
hukkaamiseen, minkä tanssimis-
nen teiltä vie.

En tunne suurkaupunkien olo-
ja paljon, mutta asiantila meikä-
läisten keskuudessa pienimuu-
sakin paikoissa on jo kyllin va-
lais-eva siltä näkökulmalta, millä
minä ajan asiaa, nimittäin ter-
veyden kannalta.

Teet päivän orjatyötäsi, puot-
illalla itsesi likaisena korsettiin,
sopimattomaan pakuun ja korkea
kantaisiin kiiltokenkiin, nostatat
hoitamattomat hiukseti verkon,
rotin ja rautaisiin lisneuloiin ylös
muotiin, paueroitset ja hinaat
itsesi pölyiseen tanssialtiin; use-
in niin myöhään, että kuljet
juoksuhalassa, jotta et ehdi ve-
tää montakaan siemausta raitis-
ta ilmaa keuhkoihisi. Et sitä
edes huomaa, sillä tanssiminen
se on joka huomaa. Sinä et jak-
sa muuta kuin tanssia—huomaa,
sinä et jaksa. Sinä et jaksa sen-
rata musiikkia, vaikka se olisi
luonnollista, sinä et jaksa huo-
mata, että tanssittajasi usein ovat
mitä alhaisempia ja sinä et jaksa
muuta kuin olla vain.

Mitä sinä sitten hyödyt tuosta.
Sinä tunnet itsesi väsyneeksi,
äärimmäisen raukeaksi vain heti
jällestä ja pitempiäikäisestä va-
hingosta sinulle tuskien uskallan
puhua. Mutta sinä et jaksa
herätä, sillä tiedän, että jos sinä
tanssit lauantaina itsesi puoli-
kuoliaaksi, niin sinä jo sumuu-
tai-illan itamassa häiritset ympä-
rillä istuvia kuiskuttelemalla to-
verillesi, että: kun tuo ohjelma
jo loppuisi, jotta ehtisi vähän-
kään tanssia.

Minä olen tällaisen tanssin vi-
haaja. Tyydyttääkö se sinua?
Ei, varmasti ei. Tanssi tällaise-

naan vain huomaa meidät. Se
varastaa meiltä sen vähäisen va-
paa-ajan, minkä saamme itsel-
lemme ja taannuttaa meidän.
Meillä ei jää aikaa eikä tarmoa
tutustua itseemme eikä toveri-
ihme: eikä meillä synnykään
täällä koskaan kunnon toverihen-
keä.

Se on vain pakollista ajana-
tanssia tautta alkusyy ei ole si-
nussa r-sessäsi. "Ihminen tulee
ihmiseksi ainoastaan ihmillisen
yhteiskunnan kautta" ja "ihmi-
sen ruumiilliseen ja henkiseen
maodoistumiseen vaikuttaa ennen
kaikkea kaksi seikkaa: perinnöllis-
yys ja ympäristö". Niin, että
me emme saa vaatia toisiltamme
liikoja, mutta itseltämme opetel-
kaamme vaatimaan aina parem-
paa ja parempaa tässäkin asiassa.

Me naiset olemme niin monen
voonessa asiassa aikaamme jäles-
sä ja siksi kasvattakaamme itse-
ämme pois kelvottomasta ja ope-
telkaamme sen sijaan jo nuorina
olemaan edes hiukan yhteiskun-
nallisiaakin.

Paljon parempi ajankuluks-
työllekin olisi voimistelu, mutta
mitenkä se onkaan täällä lamas-
sa. Voimistellesamme, leikkies-
sämme ja hikiessämme ripeni-
simme katselemaan maailmaa
eri silmillä. Koettakaamme pas-
sivittaa! Punaisena lankana tu-
lisi meillä tässäkin olla oikean
asiamme voittamattomaksi saa-
minen.

Ojentakaamme ryhtiämme ja
ammuntakaamme voimaa ja iloa
oikeista lähteistä.

Pää pystyy—katse korke-
teen!

Se on ihmisen oikea tunne-
merkki.

PERHEEN ÄITI ELI KOTI- NAINEN.

Kirj. ANNA.

Kuinka paljon mer'itsee tuo
sana nykyään, lukunottomat-
ta sen alkuperäistä eli todellista
merkitystä. Ken voisi kuvaila
tai kertoa niiden lukemattomien
puutteenaisten perheen äitien
yksityiselämää tai edes luoda
todellisen kuvan nykyään yleis-
sesti vallitsevasta kotinaisten or-
juudesta? Niin kova on voo-
meilla kotinaiisilla, että tahtoo
enemmistö tylsistyä edes huo-
maamaan asemansa.

Varsinkin pienviljelijän vai-
moilla on olo kovintakin kovem-
pi, jos varsinkin on ison ja vie-
lä kasvavan perheen äiti. Moni
meistä on menettänyt terveyten-
sä iäksi päiväksi liikarasituksen
takia, jos ei ole tykkäänään sortu-
nut.

Tavallisesti perheen äidin vel-
vollisuudet, ilman lisätyötä ovat
kyllin rasittavat ja vastuunlai-
set lasten kasvatustyössä kuin
myöskin kotihuushollissa. Mut-
ta maalais-naiselle tulee siihen
vielä lisäksi maatalouden aiheut-
tamia lisätyöt, ja vielä hyvin
usein, miehen poissa ollessa, on
pakotettu hoitamaan koko talout-
ta yksin.

Työn kovuus riippuu tietenkin
kotieläinten lukumäärästä ja
perheen suuruudesta. Tähän li-
sättynä on vielä pureva puute,

joka johtuu läällisestä velkaan-
tumisesta, johon on moni pako-
tettu turvautumaan ja vielä toi-
nen syy on, minkä tuotanto
maassa, joka on perkaantumaton ja
tämä viimeinen onkin seikka,
joka vielä vie miehen ajan ilman
vastaavaa hyötyä sillä ajalla ja
sitte lyhentää ansiomahdollisuut-
ta.

On hyvin arvattava, että se
minkä ansio minkä on mahdolli-
suus tienata, on itsestään minkä
joukon ylläpitämiseksi, mitä sit-
ten velkojen maksamiseen. Näin-
ollen jää perheen äidille ratkais-
tavaksi miten järjestää meno- ja
tulorain tasapaino, jotta voitai-
siin seistä ilman vauriota ja tä-
stä johtuu, että usein täytyy, niin
vähäingollinen kuin se onkin ter-
veydelle, jättää kototarpeita var-
ten liian vähän maantuotteita.
Tämä onkin yksi kipeä piste
maalaisenkin elämässä.

Nyt vielä toinen seikka, joka
meitä farmari-naisia kalvaa, on
huonot ja epämiukavat vaatteet
ja ahtaat tilat, ja usein täytyy
kyyneleet silmissä katella ase-
maansa. Metsä on esirippu, jon-
ka suojaan pidämme lehtunamme
tässä vaatepulassa. Ja tällainen
epäkohta on omiaan lisäämään
työtä perheenäidille vaatteiden
hankintakysymyksessä ja usein
joutuu ompelemaan jokaisen tar-
vekappaleen isommallekin per-
heelle. Ansio on usein vaattei-
den kestävyudessa, jopa huppu-
aessakin, kun vielä ottaa läm-
mikon sukut puhdetoina.

Niinollen tulee päivän mita
täyteen, siihen lisäksi vielä la-
sien hoito ja siitä johtuva rasit-
us öistä, niin täytyy todellakin
olla kovaverimäinen jos voi sen
kestää ilman liikarasituksen tuot-
tamaa vaaraa, jolle on näin ollen
altis.

Ei tule kysymykseenkään elä-
manhuvit ja nautinnot, vaikka
emme niitä kipeästi kaipaan,
mutta lepoa, virkistystä, vaihte-
lun yksioikkoiseen ruutumiseen,
sitä kaipaan kipeästi, niin kov-
in kipeästi. Meidän jotka a-
sanne luonnossa, jossa olisi
nautintojen keskus, täytyy olla
ilman sen virkistävää voimaa ja
aivan sen keskellä raadannan ta-
leia. Eikö ole vääräys vielä suu-
rin? Eikö tahdottaisi päinvas-
toin?

Ei voi järjestää meille vai-
molle lepopäiviä ilman seurauk-
sia nykyoloissa, joten on opittu
vähän laimaamaan tälle huomio-
ta ennen kuin asiantilain viime
pisteessä ollen, jolloin on tosi-
pakko ja silloin se on usein il-
man toivottua tulosta.

Tämän kaiken lisäksi vielä ne
monet mieltä masentavat riidat
perheessä miehen ja naisen vä-
illä, asiain ymmärtämättömyy-
den takia, joten perhesopu ja
toistensa tunteminen puuttuu—
joten asemamme on mitä **masen-
tavin**.

Nyt herää kysymys miten voi-
simme asemaamme auttaa? Vä-
hät ovat toiveet meillä nyhvises-
sä yhteiskunnassa. Osuustoimin-
ia olisi käytännöllisin keino—
sitten kun olemme tuotantoky-
kyisiä, on aikamme ainoa keino
kotielämän taloudellisten etujen
korjaukseksi—mutta nyt ensi-

mäinen meille on perhosovun yl-
läpitäminen joka on välttämätön
luojennus kodin piirissä, jossa
naisen on osoitettava, että hän
on toiminnallaan tehnyt itsensä
miehensä kanssa tasa-arvoiseksi.
Silloin kun saamme yhteisen kä-
sityksen sukupuoleen katsomatta,
silloin jaksamme taistella etu-
oikeuksienme puolesta miestem-
me rinnalla ilman syyttämättä
toisiamme. Näinollen olisi ainoa
keino meille, sekä miehille että
naisille, tulkia mistä tällaiset
epäkohdat johtuvat. Silloin vas-
ta voimme ymmärtää niitten
poistamismahdollisuudet täydel-
lisemmin.

Ja kun katselemme asemaam-
me, niin on kylläkin aihetta aja-
tella epäkohtien syytä ja niiden
poistamista. Siis meidän per-
heidenliien orjuus poistuu vasta
silloin, kun yhteiskunta muutu-
tuu sosialistiseksi. Koettakaamme
pyrkä sinne lastemme vuok-
si.

KULLAN HIMO

(Kuvaelma)

Kirj. Kirsti Lindroos.

(Näyttämö: — Tanssilla suuri
vuori, jonka päällä kaksi ihmistä,
kuvaten vallassuolijouta nyky-
ään. Sunnet määrät kultu- ja
aopeamohikaleita hallussaan, joi-
ta pyssymies suojelee. (Kullan
ja hopean saa puun palasia ma-
laamalla.) Etualalle tulee ryssy-
köyhälistö. Jokainen huomaa
kullan, ja ojentaa käden ylös pyy-
täen sitä, ja kivistyy jäaden sii-
hen asentoon. Pyssymies ojen-
taa aina pyssyinsä mutta tulijaa
koiden siksi kunnos hän kivet-
tyy. Kun näin on hetken ja väen
talva jakkan, tulee reippaasti es-
sän nainen (Sosialismi), puot-
tuna punaiseen vaippaan, hiukset
hujalla, päässä nauha, jossa sa-
noo: Sosialismi. Kädessään pu-
nainen lippu ja soitin. Socialis-
min tullessa näyttämö tulee
kirjakaaksi, se ennen ollen puoli-
hämärä. Ihmiset seisovat asen-
nossaan silmät kiinni. Socialis-
min lausussa ensimmäisiä lausei-
ta alkaa ryssyylisö aukoa silmi-
ään, ja haukotella, käsi vielä ylös
kohotettu. Socialismin lausues-
sa sanat:

— Ottakaa se, älkää nöyryten
kerjätkö! (Laskevat kaikki kä-
tensä alas. Socialismi lausuu
kuuluvalla äänellä.)

— Työnjättäminen herää, voi-
masi on voittamaton! Miksi te
jotka kaiken olette luoneet, ja
kaiken tuotatte, noin nöyrinä
kerjääte osaanne?

— Tuo loisto ja hyvinvointi
on kaikki kuuluva teille. Se on
teidän hikihelmiänne! Ottakaa
se, älkää nöyryten kerjätkö!

(Osottaen ylös) Nuo tuolla
ylhäällä ovat mitättömät teidän
voimanne rinnalla, kun te tah-
dotte! Lausukaa kaikin kuin
yhdestä suusta: Alas valtaluok-
ka, verenhimoisine hurttineen!
Alas sorto ja raakus! Alas

PERÄSUOLEN KIPUIJA PARANNETAAN

6-14 PÄIVÄN SISÄLLÄ.

Roidoksauppiat palauttavat rahanne, jos
PAZO OINTMENT ei paranna sygelmiä,
unipuita, verenvuotoa tai tukkeutunutta pe-
räänsä. — Ensimmäinen käyttö tuottaa hel-
poitusta. 50c